

1 Krónikák 1-11.

A nemzetségtáblázat Ádámmal kezdődik.

*Ádám, Sét, Enós,
Kénán, Mahalalél, Jered,
Énók, Metúselah, Lámek,
Nóé, Sém, Hám és Jáfet.*

Jáfet Nóénak volt az egyik fia.

Ezek után Jáfet néhány utódát sorolja, majd félbe hagyja az ő ágát, ugyanígy a Hám ága esetében is, és végül a Sét utódaival kezd foglalkozni, mert az ő utódai közül született Ábrahám, aztán Dávid, aztán a Krisztus. Ez az a vonal, amelyet az Írások végigkövetnek.

Jáfet utódai az európaiak és az oroszok voltak, akik észak és nyugat felé mentek.

Hám utódai voltak azok, akik Izraeltől dél felé indultak, az afrikai kontinensre. Sém pedig az izraeliek és a keleti népek ősapja volt.

A 19.-ik fejezetben olvashatunk Pelegről, akinek az idejében a Föld elosztódott. Hogy ez pontosan mit jelent, az elég kétséges. Lehet, hogy ez egy Babel tornyára történő utalás, amikor az emberek elkülönültek egymástól, összekeveredtek a nyelvek, és attól kezdve nemzeti csoportokat formáltak. Mások szerint ez egy hatalmas földmozgást okozó katasztrófa ideje volt, amiket a kontinensek egymástól elválasztódtak, hisz egy időben talán minden kontinens egybefüggő terület volt.

*Sém, Arpaksad, Selah,
Héber, Peleg, Reú,
Szerúg, Náhór, Táré,
Abrám, azaz Ábrahám.
Ábrahám fiai Izsák és Izmael voltak.*

Ez egy közvetlen vonal Sémtől Ábrahámgig, és az 1Mózesből már az is kiderült, hogy Sém még életben volt, amikor Ábrahám megszületett.

Aztán Izmael gyermekei, és Ábrahám többi gyerekei, majd Izsák és az ő fiai következnek.

Aztán egy ideig Ézsau fiait követjük, akik az edómik lettek, majd a második fejezettől kezdve Ézsau ikertestvérének, Jákóbnak a leszármazottjait követhetjük nyomon. Júda leszármazottjai következnek, és ezen az ágon keresztül eljutunk Isai gyökeréhez, aki Dávid, Isai 7.-ik fia volt.

A Királyokban olvashattunk Dávid vezéréről, Joábról, aki sok problémát okozott Dávidnak, annak ellenére, hogy hatalmas hadvezér volt. Ő és testvére Abisaj Dávid unokafivérei voltak, Dávid hugának fiai.

Dávidtól visszaugrunk a júdai Káleb családjához, aki Józsuéval együtt jó híreket hozott az Igéret földjéről, amikor a kémkedéséből visszatért. A fejezet további része az ő leszármazottjait sorolja fel.

A harmadik fejezetben Dávid családjáról olvashatunk, és minden Hebronban, majd Jeruzsálemben született gyereke fel van itt sorolva. Aztán Dávid leszármazottainak sorát olvashatjuk, egészen a fogságba hurcoltatás idejéig a 10.-ik verstől kezdve. Így jutunk el Cidkijjáig, aki az utolsó júdai király volt, akit Babilónba hurcoltak el, és ezzel ér véget Dávid uralkodó dinasztiája.

A negyedik fejezetben Kálebtől kiindulva Húron keresztül jutunk el a 9.-ik versben Jabéchoz, aki valami miatt kitűnt a többiek közül:

Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt!

Jabéc szomorúságot jelent, de nem tudom, hogy hogy lehet egy ilyen nevet ragasztani egy gyerekre. Lehet, hogy nehéz terhesség volt, vagy a gyerek fizikailag nem volt ép, és így kaphatta ezt a nevet. De nem ez teszi különbbé a többiektől, hanem az, hogy ő az imádság embere volt:

Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanád engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért.

Sajnos kevés odaszánt imádkozó férfi van, pedig ők nagyon sokat tudnak tenni Isten dicsőségére. Szeretnék ezzel kapcsolatba egy könyvet ajánlani: Az imádság ereje (Power through Prayer) – E.M. Bounds. Andrew Murray is írt egy nagyon jó könyvet az imádságról.

Amikor ezekről az imádkozó férfiakról olvasok mindig arra vágyom, hogy szívem szerint én is az imádság emberévé váljak. Tudom, hogy nem imádkozom eleget. Ezek az emberek naponta órákon keresztül imádkoztak, mi pedig azt gondoljuk, hogy cselekednünk kell Istenért, mintha a tetteinkkel olyan sokat tudnánk elérni. Meg vagyok győződve, hogy az imádságon keresztül sokkal többet tudunk tenni Isten dolgaiban, mint bármely erőfeszítésünkkel, főleg, ha azokkal kapcsolatban nem imádkozunk.

Kérdezhetitek, hogy ha én nem vagyok az imádság embere, akkor hogy lehet, hogy az Úr oly sokat tett a szolgálatodon keresztül? Ez azért van, mert sokan imádkoznak értem, és nagyon értékelem a ti imádságaitokat, mert minden, ami itt történik az ima következményeként létezik. Évekkel ezelőtt, amikor csak 25-en

voltunk, akkor javasoltuk, hogy a reggeli, déli és vacsora imádságokhoz adjanak hozzá egy kicsit. Miután megkérték az Urat, hogy áldja meg az ételüket, még hozzátették „és Uram, kérlek áldd meg a Calvary Chapel-t”. Az Úr megáldotta.

Az emberek jönnek és tanulmányozzák ezt a gyülekezetet, de soha sem nézik, sosem érdekli őket, hogy milyen hatalmas szerepe van az imának a Calvaryban. Nem jönnek ide éjszaka, hogy lássák, hogy egész éjjel imádkoznak az emberek az imaszobában a gyülekezet és az emberek szükségleteiért. Pedig milyen hatalmas erőt mozgósítanak azok az emberek az éjszakai imaszolgálaton keresztül. Minden férfinak tudom ajánlani, hogy kezdjen el részt venni ebben a szolgálatban.

A nők is több imacsoportot hoztak létre: A hétfő reggelit itt a gyülekezetben, és nagyon sokat az otthonaikban. A nők egész nap, a férfiak egész éjjel imádkoznak, így nem csoda, hogy Isten megáldja ezt a gyülekezetet. Jabéc is imádkozott, igaz, hogy saját magáért tette ezt:

Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanád engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért.

Isten meg akar áldani titeket és engem is, és ez nagyszerű dolog, ha az ember erre rájön. Hisz önmagamra tekintek, és csak csodálkozom, hogy vajon hogyan tud engem Ő megáldani? De nem azért áld meg engem, mert én jó vagyok, hanem azért, mert Ő ilyen jó, és szereti megáldani az embereket. Szükségem van az áldásokra, szeretem és akarom az áldásokat. Istenem áldj meg engem és szélesítsd ki a határait!

Az egyik leggyakoribb problémánk az, hogy beszűkülünk, szeretjük meghúzni a határainkat: ez a mi gyülekezetünk, azok meg ott baptisták, egyebek, nekünk meg különlegesen kizárólagos gyülekezetünk van. Ostobaság! Nincs semmiféle kizárólagosságunk Istennel kapcsolatban. Énekeltük azt, hogy Jézus szeret, mindnyájunkat egyben, téged és engem, mindenkit egyszerre. Az Úr nincs tekintettel a személyekre, a gyülekezetekre.

Istenem, szélesítsd ki a határainkat, hadd lássunk túl a szűk felekezeteddin. Rájöttem, hogy minél lelkibb lesz egy ember, annál kevésbé tarja fontosnak a felekezeteket, és nem a saját, hanem az Ő gyülekezetéről kezd beszélni, és azt látja, hogy ebbe beletartoznak katólikusok, reformátusok, luteránusok, és az egész nagy csapat. Észreveszi, hogy Istennek terve van minden felekezettel, azért hozta őket létre.

A szekták egyik jellemzője a szűklátókörűség, mert azt tartják, hogy egyedül csak ők vannak a valóban igaz úton, ők ismerik csak az igazságot. Ez testi dolog, ahogy Pál is mondta, hogy milyen dolog, hogy azt tartják, hogy egyik Appolósé, a

másik Pálé? Ez csak egy személy lelki kiskorúságát mutatja, aki még mindig a testnek engedelmeskedik a lélek helyett.

Jabéc még azt kéri, hogy oltalmazza meg Isten őt a bajtól és legyen vele mindig. Ezt nevezem előrelátásnak, amelyre mindnyájunknak nagy szüksége van. Az emberekkel manapság az a baj, amit Péter is megfogalmazott, hogy csak azt látják, ami közel van, azt nem ami távol. Csak az azonnal előnyökre koncentrálunk, és ez mindig a Sátán csapdája! Rövidítéseket akarunk, nem kell Isten útján menjünk, hisz a Sátán mindig felajánlja az azonnal kielégülést. Nem kell a kereszt útjára lépni, azonnal is megkaphatod, csak térj le Isten útjától. Lehet, hogy az azonnali izgalmak hatalmasak és lélegzetelállítóak, de ennek az útnak a vége mindig a pusztulás és a pusztítás.

Néha jó lenne, ha mindnyájan ott ülhetnétek az irodámban, és hallgathatnátok a szomorú történeteket, csak azért, mert valaki letért Isten útjáról, hogy azonnal kielégülést találjon. Akkor nem lehetett velük beszélni, mert azt mondták, hogy rám nem vonatkozik Isten Igéje. Hogy lehet az, hogy mindig azt gondoljuk, hogy a mi esetünk kivétel Isten törvényei alól? Nem lehet Isten ellen harcolni, és győzni.

A nemzetségtáblázatban a 24.-ik verstől kezdve Simeon családját olvashatjuk, akik közül 500-an Édomba mentek.

Ezért elmentek Gedór felé, a völgy keleti részéig, hogy ott keressenek nyájaiknak legelőt.

Találtak is kövér és jó legelőt. Az a föld pedig tágas, nyugalmas és csendes volt. Azelőtt hámiak laktak ott,

de Ezékiásnak, Júda királyának az idejében eljöttek ezek a név szerint följegyzettek, szétverték azoknak a sátrait, és kiirtották a meúniakat, akiket ott találtak. Így van ez ma is. A helyükre telepedtek, mert ott találtak nyájaiknak legelőt.

És közülük, Simeon fiai közül ötszáz ember elment a Széir-hegységbe, Jisí fiainak, Pelatjának. Nearjának, Refájának és Uzzíélnek a vezetésével.

Leválták Amálék menekültjeinek a maradékát, és ott laknak a mai napig is.

Simeon törzse az egyike volt az északi királyságbeli törzseknek, és ezek közül mentek néhányan a Széir hegységbe.

Az 5.-ik fejezetben Rúbenről olvashatunk és az ő fiairól, aki elvesztette az elsőszülöttségi jogát, és ezt a József fiainak adták.

Rúbennek, Izráel elsőszülöttjének a fiai. Ő volt az elsőszülött, de mivel bemocskolta apja ágyát, elsőszülöttségi joga Izráel fiának, Józsefnek a fiaira szállt. Mégsem írták be elsőszülöttségét a származási jegyzékbe, mert Júda hatalmasabb volt testvéreinél, és fejedelem is származott belőle, bár az elsőszülöttségi jog Józsefé volt.

Rúben törzséről olvashatjuk a 9.-ik versben, hogy

napkelet felé pedig az Eufrátesz folyamig terjedő puszta széléig terjeszkedett, mert elszaporodott a jószáguk Gileád földjén.

Ez a mai Irak területén van.

A 25.-ik versben olvashatjuk a Rúben, Gád és Manassé törzsének a feléről, hogy

hűtlenekké váltak őseik Istenéhez, mert az ország népeinek az isteneivel paráználkodtak, amely népeket Isten kipusztított előlük.

Ezért arra indította Izráel Istene Púl asszír királynak és Tiglat-Pilezer asszír királynak a lelkét, hogy fogságba vigye a rúbenieket, a gádiakat és Manassé törzse felét. Elvitte őket Halahba és a Hábór mellé, Hárába és Gózáni folyója mellé. Ott vannak ma is.

Ők estek el elsőnek, akik a Jordán folyó keleti felén telepedtek le.

A 6.-ik fejezetben a Lévi törzsét követhetjük, amely a papok törzse volt.

Lévi fiai Gersón, Kehát és Merári voltak...

Kehát fiai voltak: Amrám, Jichár, Hebrón és Uzziél...

Amrám nemzetségéből született Áron, Mózes és Mirjam.

Ezeket állította be Dávid az ÚR házába az éneklés vezetésére, miután a ládát ott elhelyezte,

hogy végezzék az éneklés szolgálatát a kijelentés sátrának a hajléka előtt, amíg Salamon föl nem építette az ÚR házát Jeruzsálemben; szolgálatban álltak rendtartásuk szerint.

Ezek álltak szolgálatban fiaikkal együtt: a kehátiak fiai közül Hémán, az énekes, aki Jóél fia, aki Sámuel fia,...

Dávid kijelölte ezeket, akiknek csak az volt a dolguk, hogy ott üljenek a sátorban, és énekeljenek az Úrnak. Néha jönnek hozzánk olyan hölgyek, akik gyakorolnak itt a gyülekezet orgonáján, és én nagyon szeretem, ha a szől a zene a gyülekezetben. Nagyszerű dolog, hogy itt az Úr házában szóljon állandóan a dicsőítő ének.

Áron és fiai viszont az áldozatokat mutatták be az égőáldozati oltáron és az illatáldozati oltáron, továbbá ők végezték a szentek szentjének minden teendőjét, és engesztelést szereztek Izráelnek, egészen úgy, ahogyan Mózes, az Isten szolgája megparancsolta.

A továbbiakban felsorolja azokat a városokat, amelyeket a különböző törzsek területén a papoknak adtak.

A 7.-ik fejezetben Isakkár törzsét olvashatjuk, a 6.-ik verstől a benjáminiak, a 13.-iktól kezdve a Naftali törzse, a 14.-iktól Manassé, a 20.-iktól Efraim.

A 8.-ik fejezetben a Benjáminiak közül Kis családját és Sault olvashatjuk, aki Izrael első királya lett. A 33.-ik vers:

Nér nemzette Kíst, Kís nemzette Sault, Saul nemzette Jónátánt, Malkisúát Abinádábot és Esbaalt.

A 9.-ik fejezet:

Egész Izráelt származási jegyzékbe vették, és beírták őket Izrael királyainak a könyvébe. A júdaikat fogságba vitték Babilóniába hűtlenségük miatt.

Majd ismét a papok és a lévíták származási táblázatát olvashatjuk. A 26.-ik versben:

Mert az állandó megbízatás a négy főkapuőré volt, akik lévíták voltak. Ők voltak az Isten háza kamráinak és kincseinek a felügyelői.

Az Isten háza körül töltötték az éjszakát, mivel rájuk volt bízva az őrködés, és ők nyitották ki minden reggel az ajtókat.

A közülük valókra voltak bízva az istentiszteleti fölszerelések. Ezeket megszámlálva kellett bevinniük és megszámlálva kellett kihozniuk.

A közülük valók tartották számon a fölszerelést, a szentély egész fölszerelését: a finomlisztet, a bort, az olajat, a tömjént és a fűszereket is.

De a papságból valók keverték a fűszerekből a kenetet.

Majd ismét a zenészekről lesz szó:

Az énekesek, a kamrákban tartózkodó lévíták családfői, fel voltak mentve minden egyéb alól, mert éjjel-nappal ez a feladat volt rájuk bízva.

Ez nagyszerű foglalkozás lenne. Fizetést kapni Isten dicsőítéséért.

Aztán ismét Saul leszármazottjairól olvashatunk, majd a 10.-ik fejezetben ismét elolvashatjuk, hogyan esett el Saul:

A filiszteusok háborút viseltek Izrael ellen, és az izráeliek megfutamodtak a filiszteusok előtt. Hullottak a sebesültek a Gilbóá-hegyen.

A filiszteusok Saulnak és fiainak a nyomába szegődtek, és megölték a filiszteusok Jónátánt, Abinádábot és Malkisúát, Saul fiait.

Nagyon heves volt a küzdelem Saul körül, amikor rátaláltak az íjászok. Meg is sebesítették az íjászok,

ezért ezt mondta Saul a fegyverhordozójának: Húzd ki a kardod, és szúrj át vele, hogy ha ideérnek ezek a körülmetéletlenek, ne üzzenek gúnyt belőlem. De a

fegyverhordozó nem akarta, mert nagyon félt. Ekkor fogta Saul a kardját, és beledőlt.

Amikor látta a fegyverhordozó, hogy meghalt Saul, ő is a kardjába dőlt, és meghalt.

Így halt meg Saul és három fia, és vele együtt egész háza népe is meghalt.

Amikor látták mindazok az izráeliek, akik a völgyben laktak, hogy azok megfutamodtak, és hogy Saul is meghalt fiaival együtt, elhagyták városaikat és elmenekültek. A filiszteusok pedig odajöttek, és letelepedtek azokban.

Másnap eljöttek a filiszteusok, hogy kifosszák az elesetteket. Megtalálták Sault és a fiait, amint ott feküdtek a Gilbóá-hegyen.

Kifosztották őt, magukkal vitték a fejét és a fegyvereit, és körülvitették a filiszteusok országában, hogy megvigyék az örömhírt bálványaiknak és a népnek.

Fegyverzetét isteneik házában helyezték el, koponyáját pedig Dágón templomában akasztották fel.

Amikor azonban meghallották a jábés-gileádiak, hogy mit tettek Saullal a filiszteusok,

elindultak a harcosaik, levették Saulnak és fiainak holttestét, és elvitték Jábésba. Ott temették el csontjaikat Jábésban egy tölgyfa alatt, és böjtöltek hét napig.

Így halt meg Saul a hűtlensége miatt, mert hűtlen lett az ÚRhoz, és nem fogadta meg az ÚR szavát. Sőt szellemet idéztetett, és azt kérdezte meg, nem az URat kérdezte meg. Ezért ölette meg őt, a királyságot pedig Dávidra, Isai fiára ruházta.

Amikor Isten kiválasztotta Sault, akkor Saulnak hatalmas előnye volt: alázatos, jó családból származott, igazi vezető, bátor. De sajnos néhány győzelem után, amikor a nők kijöttek és a győztes harcok után énekelni kezdtek az ő hőstetteiről, kezdte elfogadni az emberek imádatát, a büszkeség kezdett beférkőzni az életébe, és végül ez el is pusztította őt. Az alázat eltűnt és végül féltékenység költözött be Dávid iránt, majd engedetlen az Úr parancsaival szemben, és végül még a szellemidézőhöz is elment, hogy tőle tudja meg a jövőjét. Ezért Isten megengedte, hogy meghaljon a Gilboa hegyén.

A 11.-ik fejezetben Dávidról:

Ezután egész Izráel összegyűlt Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták: Nézd, mi a te csontod és húsdod vagyunk!

Azelőtt is, amikor még Saul volt a király, te vezetted harcba és te hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked Istened, az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel népemnek, Izráelnek a fejedelme.

Dávidnak az Úr kettős felelősséget adott: egyik, hogy pásztor legyen, másik, hogy vezesse őket. Dávidot Isten szíve szerinti emberként ismerjük, mert az ő szíve pásztorszív volt. Pásztorként ideálisan töltötte be a király szerepét, mert állandóan a nyájjal törődött, amelynek a legfontosabb szükséglete az, hogy etessék. Az Újtestamentumban ugyanez a gondolat bukkan fel ismét, amikor

Jézus megkérdezi Pétertől, hogy „szeretsz engem?” Igen. „Akkor legeltesd a nyájamat.”

Később Péter azt írta, hogy „legeltessétek Isten nyáját”. Jeremiáson keresztül az Úr azt mondta, hogy „azon a napon legelőket adok nekik, amelyek Isten bölcsességével fogják őket táplálni.

Ma is egy pásztor legfontosabb kötelessége az, hogy tanítsa az embereket Isten bölcsességére.

Megjelentek tehát Izráel vénei a király előtt Hebrónban, és Dávid szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt. Ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává, ahogyan kijelentette Sámuel által az ÚR.

Ezután Dávid egész Izráellel együtt elment Jeruzsálem, azaz Jebúsz alá, ahol a jebúsziaiak voltak az ország őslakói.

Jebúsz lakói ezt mondták Dávidnak: Nem jössz be ide! Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa.

Azt mondta Dávid: Aki elsőnek vág le egy jebúszit, az lesz a fővezér! Mivel elsőnek Jóáb, Cerújá fia jutott föl, ő lett a fővezér.

Azután letelepedett Dávid a sziklavárban, ezért nevezték el azt Dávid városának.

És Dávid kiépítette a várost körös-körül, Millót és környékét, Jóáb pedig a város többi részét állította helyre.

Dávid egyre jobban emelkedett, mert vele volt a Seregek URa.

A továbbiakban Dávid vitéz harcosainak felsorolását olvashatjuk.

Ezek voltak szám szerint Dávid hősei: Jásobám, Hakmóni fia, egy főtiszt, aki úgy forgatta a lándzsáját, hogy egy ízben háromszáz embert döfött le.

Utána következett Eleázár, az ahóhi Dódó fia, egyike a három vitéznek.

Ő volt Dáviddal Efesz-Dammimban, ahova a filiszteusok harcra gyülekeztek. Volt ott egy árpával bevetett szántó föld. Amikor a hadinép megfutamodott a filiszteusok előtt,

ők kiálltak annak a darab földnek a közepére, védték azt, és megverték a filiszteusokat. Így adott az ÚR nagy szabadulást.

Dávid egy nagyon érdekes ember, nagyon sok mindent csodálhatunk benne, és sok tetteivel is azonosulhatunk. Egy olyan ember volt, aki szintén ugyanolyan gyengeségekkel küzdött, mint mi magunk. A tettei miatt nem építhette fel az Úr templomát, annak ellenére, hogy ez volt a szíve vágya. Ennek ellenére csodálnivaló bátorsága volt, és amikor mindenki megfutamodott a filiszteusok elől, ő és Eleázár megálltak a föld közepén és ketten győzték le az egész hadsereget.

Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz, a kősziklára, Adullám barlangjába, a filiszteusok serege pedig a Refáim-völgyben táborozott.

Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrse pedig ugyanakkor Betlehemnél.

Dávid eltikkadt, és azt mondta: Ki hoz nekem ivóvizet a betlehemi kútból, amely a kapunál van?

Akkor ez a három ember áttört a filiszteusok táborán, és vizet merített a betlehemi kútból, amely a kapunál volt, elhozták és odavitték Dávidnak. De Dávid nem akarta meginni, hanem kiöntötte azt áldozatul az ÚRnak, és ezt mondta: Isten mentsen meg attól, hogy ilyet tegyek! Igyam meg ezeknek a férfiaknak a vérét, akik az életüket kockáztatták?! Mert az életüket tették kockára, amikor azt elhozták. Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez ez a három vitéz

Abisaj, Jóáb testvére volt ennek a háromnak a vezetője. Ő úgy forgatta a lándzsáját, hogy háromszáz embert döfött le. Ő volt a leghíresebb a három közül. A három közül a másik kettőnél tekintélyesebb volt, ezért lett a parancsnokuk, de a hárommal nem ért föl.

A Kabceélből való Benájá, Jójadá fia is kiváló ember volt, és nagy tetteket vitt véghez. Ő vágta le Móáb két bajnokát. Ő ment le egy verembe is, és megölt egy oroszlánt, amikor egyszer hó esett.

Ugyanő vágott le egy ötkönyöknyi magas egyiptomi embert is, bár az egyiptomi kezében akkora lándzsa volt, mint a szövőszék tartófája. Ő meg csak bottal ment rá, de kiragadta az egyiptomi kezéből a lándzsát, és a saját lándzsájával ölte meg.

Ilyeneket vitt véghez Benájá, Jójadá fia. Ő is nevezetes volt, mint az a három vitéz.

Tekintélyes volt a harminc között, de a hárommal nem ért föl. Dávid a testőrök vezetőjévé tette.

1 Krónikák 12-17.

Ezek azok, akik Dávidhoz mentek Ciklagba akkor, amikor ki volt zárva Saulnak, Kís fiának a környezetéből. Ők is a hősök közé tartoztak, akik segítették a harcban.

Íjjal voltak felszerelve, jobb és bal kézzel egyaránt tudtak bánni parittyakövekkel és nyilakkal. Ezek Saul rokonságához tartoztak Benjáminból.

A parittya egy nagyon érdekes kis fegyver, nagyon pontosan lehet vele lőni.

Gádiak is csatlakoztak Dávidhoz, amikor a sziklavárban a pusztában volt. Kiváló vitézek, hadi szolgálatban álló emberek, pajzssal és dárdával felszerelve; arcuk olyan volt, mint az oroszláné, és olyan gyorsak voltak, mint a zergék a hegyen.

Abban az időben mindenki sokkal jobb kondícióban volt, mint mi, mert akkoriban nem voltak autók, biciklik, és mindenhová futniuk vagy gyalogolniuk kellett. Ma Izraelben megfigyeltem, hogy a pásztorok le és fel futnak a hegyre, és még mindig jó kondícióban vannak.

Benjáminiak és júdaiak is mentek Dávid sziklavárához.

Dávid azonban kivonult eléjük, és így kezdett beszélni hozzájuk: Ha békés szándékkal jöttetek hozzám, hogy segítségemre legyetek, szívesen leszek együtt veletek. De ha el akartok árulni ellenségeimnek, holott az én kezemhez nem tapad erőszak, látni fog és megbüntet atyáink Istene!

Ekkor Amászaj, a harmincak vezére, lélekkel eltelve így szólt: Tied vagyunk, Dávid, veled tartunk, Isai fia!

Dávid itt Krisztushoz hasonló, hiszen már felkenték őt Izrael királyává, mégis Saul elutasította őt, és kiűldözte a földről. Dávid arra vár, hogy Isten átadja neki a királyságot, és miközben vár, az emberek kezdenek gyülekezni körülötte, hűséget esküsznek neki. Naponta egyre csak növekedett a csapata, és végül hatalmassá duzzadt, mint az Úr serege.

Napról napra mentek ilyenek Dávidhoz, hogy segítsék, míg olyan naggyá nem lett tábora, mint Isten tábora.

Ennyi volt azoknak a harcra fölfegyverzett embereknek a száma, akik Dávidhoz mentek Hebrónba, hogy ráruházzák Saul királyságát az ÚR parancsa szerint:

Júda fiai, akik pajzsot és dárdát viseltek, hatezer-nyolcszázán voltak, fölfegyverkezve a harcra.

Simeon fiai közül való volt hétezer-száz háborúban kiváló vitéz.

A Lévi fiai közül valók négyezer-hatszázán voltak,

továbbá Jehójadá, az ároniak fejedelme háromezer-hétszáz emberrel,

és az ifjú Cádók, kiváló vitéz, atyja házanépével, huszonkét vezető emberrel.

Benjámin fiai közül való volt Saulnak háromezer atyjafia, mert akkor még a többségük megmaradt Saul házában a szolgálatában.

Efraim fiai közül való volt húszezer-nyolcszáz kiváló vitéz, akik családjuk nevezetes emberei voltak.

Manassé fél törzséből való volt tizenhatszáz ember, akiket név szerint jelöltek ki, hogy menjenek el és tegyék királlyá Dávidot.

Issakár fiai közül ott voltak, akik felismerték az alkalmas időt, és tudták, mit kell tennie Izráelnek: kétszáz főember és parancsnokságuk alatt egész rokonságuk. Zebulonból egy akarattal fölsereglett ötvenezer hadköteles, teljes fegyverzettel fölszerelt sorkatona.

Az egy akarat nagyon nagy ereje egy embernek. Akinek kettősség van a szívében az nagyon gyenge.

Naftáliból jött ezer vezető ember, és velük együtt harminchétezen pajzssal és lándzsával;

a dániak közül huszonhatszáz-hatszáz sorkatona;

Áséből negyvenezer hadköteles sorkatona,

a Jordánon túlról pedig, a rúbéniak és a gádiak közül és Manassé törzse másik feléből százhúszezer ember teljes hadifegyverzetben.

Mindezek a harcosok csatasorba rendezve, tiszta szívvel érkeztek Hebrónba, hogy egész Izráel királyává tegyék Dávidot, sőt Izráel többi része is egy szívvel kész volt királlyá tenni Dávidot.

És ott maradtak Dáviddal három napig, ettek-ittak, mert atyjukfiai gondoskodtak róluk.

Sőt még a környékeliek is, el egészen Issakárig, Zebulonig és Naftáliig, bőven hoztak kenyeret szamarakon, tevéken, öszvéreken és marhákon, élelmet, lisztet, préselt füget és aszú szőlőt, bort és olajat, marhát és juhot, mert öröm volt Izráelben.

Dávid tanácsot tartott az ezredesekkel, századosokkal, valamennyi vezérével, majd ezt mondta Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha jónak tartjátok, és ha Istenünknek, az ÚRnak úgy tetszik, küldjünk üzenetet Izráel egész területén lakó többi atyáinkfiaihoz, meg a papokhoz és a lévítákhoz, a legelőkkel ellátott városaikba, hogy gyűljenek ide hozzánk, és hozzuk el magunkhoz Istenünk ládáját, mert Saul idejében nem törődünk vele.

Erre azt mondta az egész gyülekezet, hogy így kell tenni, mert helyesnek látszott ez az egész nép előtt.

Összegyűjtötte azért Dávid egész Izráelt, az egyiptomi Síhórtól egészen a Hamátba vezető útig, hogy hozzák el Isten ládáját Kirjat-Jeárimból.

Felvonult tehát Dávid egész Izráellel együtt Baalába, azaz a Júdában levő Kirjat-Jeárimba, hogy elhozzák onnan a kerúbokon ülő ÚRistennek a ládáját, akinek a nevét segítségül hívják.

Az Isten ládáját egy új szekéren vitték el Abinádáb házából, és Uzzá meg Ahjó irányították a szekeret.

Dávid pedig és egész Izráel szent táncot járt Isten színe előtt teljes erővel, énekelve, citerák, lantok, dobok, cintányérok és harsonák kíséretében.

Képzeljétek el ezt a hatalmas örömnépet, énekkel és tánccal, hisz Isten szövetségének jelét hozzák vissza Jeruzsálembe.

Amikor Kídón szérűjéhez értek, Uzzá kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a ládát, mert megbotlottak az ökrök, ezért fellángolt az ÚR haragja Uzzá ellen, és lesújtott rá, mivel kinyújtotta kezét a láda felé, és meghalt az Isten színe előtt. Dávid pedig megdöbbenett attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Perc-Uzzának mindmáig. Akkor félni kezdett Dávid Istentől, és ezt gondolta: Hogy merjem magamhoz vinni az Isten ládáját? Ezért Dávid nem magához vitette a ládát Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába.

Dávid megharagudott Istenre, mert megállította ezt a nagyszerű ünnepet. Mindez azért történt mert egy jó dolgot helytelen módon végeztek el. Nemcsak az fontos, hogy helyes dolgot cselekedjünk, hanem a módszernek is jónak kell lenni. Amikor a filiszteusok legyőzték Saul csapatát, és megszerezték a szövetség ládáját, akkor bármerre is vitték azt a filiszteusok, mindenféle kiütések és betegségek ütötték fel a fejüket a filiszteusok között. Ezért végül azt mondták, hogy felteszik egy tehének által húzott szekérre, és visszaküldik Izraelbe. Így érkezett meg a szövetség ládája az izraeliekhez, akik hatalmas örömjongással fogadták azt.

Amikor Dávid el akarta vitetni a ládát Jeruzsálembe, akkor lemásolta a filiszteusok által használt módszert. Isten a törvényben azt parancsolta, hogy a szövetség ládáját mindig csak a papok vihették, és a láda oldalán levő karikákon átfűzött rúdak segítségével lehetett csak megemelni azt.

Véleményem szerint az egyház sokszor elköveti azt a hibát, hogy világi módszerekkel akarja véghez vinni Isten munkáját. A jó dolgot akarjuk, mert az a célunk, hogy az embereket Jézus Krisztushoz vezessük, de a világi reklámokkal és programokkal akarjuk mindezt elérni. Mivel mindezt rossz módszerekkel tesszük, ezért aztán pénzügyi mozgósításra is szükség van, adományokat gyűjtögetünk, és megalázzuk Isten nevét kéregetéseinkkel.

Szégyenletes módszereket használnak sokan arra, hogy az emberektől kikunyerálják a pénzt arra, hogy az „Isten munkáját” elvégezhessék. A TV-ben és más médiákban olyan módon teszik ezt, hogy ezzel csak szégyent és gyalázatot hoznak a keresztényekre, és rossz módszerekkel motiválják az embereket.

Mózesnek is szüksége volt anyagi eszközökre, hogy felépítse a szent sátrat. Mit tett? „Mindenki, aki hozzá akar járulni az építéséhez, csak hozza ide, és tegye le ide.” Nem futkározott körbe, nem gyűjtötte be erőszakkal, nem rendezett nagy cirkuszt, és az emberek elkezdtek hozni a dolgokat, míg végül azt kellett mondja, hogy elég, mert már sok van, nem tudunk többet felhasználni.

Pál apostol azt írja a korintusiaknak, hogy minden ember annyit adjon, amennyit a szíve szerint az Úrnak adna, de ne adjatok kényszerből. Nagyon helytelen dolog az embereket arra kényszeríteni, hogy adjanak az Úrnak, mégis gyakran ez a célja a taktikáknak, az idióta játékoknak. Amikor egy ember ilyen kunyeráló mélységekbe kell lealacsonyodjon, akkor valami nem stimmel a munkával. Teljesen meg vagyok győződve, hogy amikor Isten vezet, akkor Ő meg is adja hozzá az anyagiakat! Ha azt hallom, hogy nincs meg az anyagi fedezete annak a munkának, amit Isten a szívedre helyezett, akkor azt kell mondjam, hogy Isten nem helyezett semmit a szívedre. Amikor világi módszereket kell használni, akkor az nem Isten Lelkétől ered.

Dávid tragikus hibát vétett. Semmi baj nem volt a vágyával, de rossz módszerrel fogott hozzá. Isten sohasem akarja azt, hogy a világ reklám fogásaival adjuk el Jézus Krisztust a világnak, vagy hogy ezeket a kifacsarodott adománykéregető módszereket használjuk, mintha Isten annyira szegény lenne, hogy már majdnem a csőd szélén áll. Milyen Isten az ilyen, Aki sohasem tudja finanszírozni a saját programjait?

Három hónapig volt az Isten ládája Óbéd-Edóm családjánál az ő házában, és megáldotta az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét.

Erre Dávid ismét eldöntötte, hogy elviszik a ládát Jeruzsálembe, ezúttal viszont Mózes törvényei alapján négy pap vitte a rúdak segítségével, és áldozatokkal kísérve a ládát. Dávid levette királyi palástját, és gyolcsruhát öltött, amit a papok hordtak a szolgálatuk közben, az emberek között táncolt és dicsérte az Urat, miközben a szövetség ládját bevitték Jeruzsálembe.

Amikor az ÚR szövetségládája Dávid városába ért, Mikál, Saul leánya kitekintett az ablakon és látta, hogy Dávid király ugrándozva járja a szent táncot, ezért szívből megvetette.

Dávid nagy ünnepet ült a néppel, kiosztott nekik kenyeret, bort, datolyát, és miután megáldotta a népet, hazajött, hogy a saját családját is megáldja.
JAVITVA 23:17

Amikor belépett a házba, Mikál azt mondta neki irónikusan: „Gyönyörűen néztél ki ma abban a gyolcsruhában...” Ezzel aztán le is hűtötte Dávid kedélyeit, miután a szíve tele volt örömmel és dicsőséggel az Úr iránt.

Milyen gyorsan le tudja engedni a Sátán a lelki léggömbünket! Hatalmas örömben van részünk, és ilyenkor a Sátán azon mesterkedik, hogy egy picit kis dologgal valahogy leeressze azt a szuper érzést, amiben részesültél.

Régen dolgoztam egy ABC-ben és néha emberek küldtek egy kis pénzt azzal a megjegyzéssel, hogy egyél egy sültet vacsorára. Gyönyörű marhasültek voltak

abban a boltban, kiválasztottam egyet, hogy hazavigyem, és megsüssük vacsorára. Visszaemlékeztem arra a napra, amikor még hamburgerre sem tellett, és most ilyen gyönyörű húst vásárolhatok. Óh, Uram, milyen jó is vagy te velem, köszönöm neked! Folyamatosan áldottam az Urat, amíg a kasszához értem, és már a számban éreztem a sült hús ízét. A kasszasorban álltam amikor hirtelen, egy kis szivarazó köpcös ember félrelökte a bevásárló kocsimat, és beállt elé a sorba. Az első gondolatom az volt, hogy megragadom a fickót a gellérjánál fogva, megfordítom, és azt mondom neki: „Hé, kövér, kinek képzeled magad?” És abban reménykedtem volna, hogy rámemeli a kezét. Annyira szerettem volna földre teremteni. Nagyon mérges voltam, és mindezek mellett még azt a bűdös szivarát is pöfögtette.

Az Úr szólt a szívemhez, és azt mondta: „Mekkora öröm veszett el egy bűdös cigaretta miatt!” Azt válaszoltam: „Nem, Uram, nem hagyom, hogy elvegye az örömetem.” Fogtam a kocsimat, és ismét fordultam néhányat a boltban, és visszakaptam az örömetem. Akkor láttam meg, hogy milyen könnyen el tudtam volna veszíteni azt egy ilyen pici dolog miatt. A Sátán örömét leli abban, hogy ellopja tőlünk ezeket az örömteli megtapasztalásokat Krisztusban. Csak figyeljétek meg, hogy legközelebb mi mindent megtesz veletek is, hogy a lélekből a testbe fordítson. Hisz a lélekben győzedelmeskedünk fölötte, de a testben darabokra tud szagatni minket.

Dávid is lélekben dicsőítette az Urat, és a felesége leforrázta az egészet.

Hírám, Tírusz királya követeket küldött Dávidhoz, meg cédrusfákat, kőműveseket és ácsmestereket, hogy palotát építsenek neki.

És megértette Dávid, hogy az ÚR megerősítette a királyságát Izráelben, és hogy fölemelte királyságát népének, Izráelnek a javára.

Dávid még több feleséget vett Jeruzsálemben, és nemzett még Dávid fiakat és leányokat.

Ez a nevük azoknak, akik Jeruzsálemben születtek: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon,

Jibhár, Elisúa és Elpelet,

Nógah, Nefeg és Jáfía,

Elisámá, Beeljádá és Elifelet.

Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot egész Izráel királyává kenték, felvonultak a filiszteusok mindnyájan, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és kivonult ellenük.

A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet.

Ekkor megkérdezte Dávid az Istent: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az ÚR ezt felelte neki: Vonulj föl, kezvedbe adom őket!

Fölvonultak tehát Baal-Perácimba, és megverte ott őket Dávid. Akkor ezt mondta Dávid: Áttört az Isten az én ellenségeimen az én kezem által, mint a víz szokott a gáton! Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak.

Dávid az Úrtól kért útmutatást, és közvetlen kérdéseire közvetlen válaszokat kapott. Azt gondolom, hogy fontos Istentől direkt kérdéseket kérdezni, és az Ő útmutatását keresni ezáltal. Gyakran már megvannak a terveink, és azt kérjük Istentől, hogy áldja meg azokat.

Volt egy régi autóm, és egyre több olajat fogyasztott. Megkérdeztem az Urat, hogy mi okozza a nagy olajfogyasztást? Az Úr válaszolt: „Nézz a sebességmutatóra, állandóan 130-140-el vezetsz. Lelassultam hát 90-re, és a kocsni nem fogyasztott több olajat.” Hiszem, hogy érdemes direkt kérdéseket feltenni az Úrnak, és meghallgatni a választ.

Később ismét ellepték a filiszteusok a völgyet.

Dávid újra megkérdezte az Istent, és az Isten azt felelte neki: Ne vonulj közvetlenül utánuk, hanem kerüld meg őket, és a szederfák irányából támadj rájuk.

És ha majd lépések neszét hallod a szederfák teteje felől, akkor vonulj ki a harcra, mert előtted megy az Isten, hogy megverje a filiszteusok táborát.

Dávid úgy tett, ahogyan az Isten megparancsolta neki, és vágták a filiszteusok seregét Gibeóntól Gézerig.

Dávidnak híre ment minden országban, és az ÚR rettegést keltett iránta valamennyi nép között.

Dávid házakat épített magának városában, helyet jelölt ki az Isten ládájának, és sátorot vont föléje.

Akkor mondta ezt Dávid: Nem szabad másnak hordoznia az Isten ládáját, csak a lévítáknak, mert őket választotta ki az ÚR, hogy hordozzák, és állandóan gondozzák az ÚR ládáját.

És ekkor történt, hogy Dávid a szövetség ládáját az Isten által meghatározott módon szállította Jeruzsálembe.

A 16.-ik fejezet:

Ezután bevitték az Isten ládáját, és elhelyezték annak a sátonak a közepén, amelyet Dávid vont föl. Majd égőáldozatokat és békeáldozatokat mutattak be az Isten színe előtt.

Miután Dávid befejezte az égőáldozat és békeáldozat bemutatását, megáldotta a népet az ÚR nevében.

És kiosztott minden izráeli férfinak és nőnek fejenként egy darab kenyeret, préselt datolyát meg aszú szőlőt.

Rendelt az ÚR ládájához szolgálattelvő lévítákat, hogy hirdessék, magasztalják és dicsérjék Izráel Istenét, az URat.

Ászáf volt a vezetőjük, a helyettese Zekarjá, továbbá Jeiéel, Semirámót, Jehiél, Mattitjá, Eliáb, Benájáhu és Óbéd-Edóm. Jeiéel a lanton és a citerán, Ászáf pedig a cintányéron játszott.

Benájáhu és Jahaziél papok voltak az állandó harsonások az ÚR szövetségládája előtt.

Azon a napon bízta meg először Dávid Ászáfot és atyjafiait, hogy magasztalják az URat.

Adjatok hálát az ÚRnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt!

Énekeljetek, zengjétek zsoltárt neki, emlegessétek minden csodáját!

Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat.

Folyamodjatok az ÚRhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!

Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire,

ti, Izráel utódai, kik szolgálai vagytok, Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott.

Ő, az ÚR, a mi Istenünk, az egész földnek szólnak döntései,

Örökké emlékezik szövetségére, ezer nemzedéken át adott szavára,

amit Ábrahámmal kötött, ahogy Izsáknak megesküdött.

Jákób elé tárta, elrendelte Izráelnek örök szövetségül:

Neked adom - mondta - Kánaán földjét kiosztott örökségül.

Akkor még alig néhányan voltatok, kevesen voltatok ott, mint jövevények.

Nemzettől nemzetig vándoroltak, egyik országból a másik néphez.

De senkinek sem engedte elnyomni őket, sőt királyokat is megintett miattuk:

Ne nyúljatok föl Kentjeimhez, prófétáimat se bántsátok!

Énekelj az ÚRnak, te egész föld! Hirdessétek szabadítását nap mint nap!

Beszéljétek el dicsőségét a nemzeteknek, csodatetteit minden népnek!

Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, félelmesebb minden istennél.

Hiszen a népek istenei csak bálványok, az ÚR pedig az ég alkotója.

Fenség és méltóság jár előtte, erő és öröm van lakóhelyén.

Népek törzsei! Magasztaljátok az URat! Magasztaljátok az ÚR dicsőségét és hatalmát!

Magasztaljátok az ÚR dicső nevét, ajándékot hozva jöjjetek színe elé! Boruljatok le az ÚR előtt szent öltözetben!

Reszkess tőle, te egész föld! Szilárdan áll a világ, nem inog.

Örüljön az ég, örvendjen a föld, és mondják el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR!

Zúgjon a tenger a benne levőkkel, vigadjon a mező és minden, ami rajta van.

Ujjongnak majd az erdő fái az ÚR előtt, amikor eljön, hogy ítélkezzen a földön.

Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!

Mondjátok: Segíts meg minket, szabadító Istenünk, ments meg, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged!

Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökre! És az egész nép így felelt: Ámen! Dicséret az ÚRnak!

Gyönyörű hálaadó zsoltár, ez volt az első, amelyet lejegyeztek Izrael gyermekeinek dicsőítő dalai közül, miután visszahozták a szent ládát a sátorba.

Ott hagyta azért Dávid az ÚR szövetségládája előtt Ászáfot és testvéreit, hogy állandóan végezzék a szolgálatot a ládánál a mindennapi rend szerint, továbbá Óbéd-Edómot és hatvannyolc atyjafiát. Óbéd-Edóm, Jedútún fia és Hószá voltak a kapuőrök.

Cádók főpapot és atyjafiait, a papokat az ÚR hajléka előtt hagyta a gibeóni áldozóhalmon,

hogy égőáldozatot mutassanak be állandóan az ÚRnak az égőáldozati oltáron: reggel meg este, egészen úgy, ahogyan meg van írva az ÚR törvényében, amelyet Izráelnek parancsolt.

Velük volt Hémán, Jedútún és a többi kiválasztott is, akiket név szerint jelöltek ki, hogy így adjanak hálát az ÚRnak: Örökké tart szeretete!

Hémánnál és Jedútúnnál voltak a harsonák, a cintányérok és az istenes énekeket kísérő hangszerek. Jedútún fiai a kapunál voltak.

Azután hazament az egész nép. Dávid is hazament, hogy megáldja házanépét.

Amikor Dávid már a palotájában lakott, ezt mondta Dávid Nátán prófétának: Nézd, én cédrus-palotában lakom, az ÚR szövetségládája pedig sátorlapok alatt.

Nátán ezt mondta Dávidnak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az Isten!

De még azon az éjszakán történt, hogy így szólt Isten igéje Nátánhoz:

Menj, mondd meg szolgálóknak, Dávidnak, hogy ezt mondta az ÚR: Nem te építesz nekem házat, hogy abban lakjam,

hiszen attól fogva, hogy felhoztam Izráel fiait, nem laktam házban mindmáig, hanem sátorból sátorba, egyik hajlékból a másikba mentem.

Amíg együtt jártam egész Izráellel, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik bírójának, akinek azt parancsoltam, hogy pásztorolja népemet: Miért nem építtetetek nekem cédrus-házat?

Nem szabad ítélkezzünk, mert sosem tudhatjuk, hogy milyen motiváció húzódik meg az emberek cselekedetei mögött. Ugyanakkor nem hiszem, hogy Isten bármikor is azt kívánta volna, hogy valami flancos helyet építsünk arra, hogy Őt dicsőítsük abban. Az a véleményem, hogy Istent a természetben lehet a legjobban imádni, nem pedig egy épületben. Milyen jó lenne, ha az időjárás megengedné, hogy kint a szabadban dicsőíthessük Őt. Sokkal szebb katedrális lenne ott kint, mint bármely épületben.

Az Ótestamentumban, amikor az oltárok építéséről rendelkezett Isten, azt mondta, hogy nem akarok semmiféle cifra kőfaragásokat, csak egyszerűen hozzátok a köveket faragás nélkül. Azért volt így, mert Isten nem akarta, hogy az emberek figyelme elforduljon tőle, és a cifra faragásokra terelődjön, amelyet emberek készítettek. Szerintem Isten nem változott, és nem akarja azt, hogy az emberek cifra palotákat építsenek neki. Minél természetesebb az Isten imádatunk, annál közelebb vagyunk az Ő eredeti szándékához és szívéhez.

Nagyon szeretek hegyi táborokba menni, és a fenyőerdők közepén leülni, beszívni a fenyőillatot, hallgatni a szél hangjait a fák között, megfigyelni, ahogy a mókusok rohannak fel a fákon. Ebbe a környezetben nagyon szeretem Istent dicsőíteni.

Isten azt mondja Nátánnak, hogy mindig sátorban lakott, és sohasem kérte azt, hogy cédrus-házat építsenek neki.

Mi is imádkoztunk azért, hogy építsünk-e egy sokkal nagyobb épületet, hisz szükség volna rá. Jó lenne, ha vasárnap csak két reggeli istentiszteletünk lenne, és mind együtt lehetnénk itt ebben a teremben. Megvan a pénzünk, megvan a területünk, a vének erről tanácskoztak, de aztán arra a következtetésre jutottunk, hogy mivel az Úr eljövetele úgyszólván közel van, inkább arra kellene használjuk a pénzt, hogy az evangéliumot eljuttassuk másokhoz is, ahelyett, hogy egy épületre használnánk el.

Most azért ezt mondd szolgálóknak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek.

Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előtted minden ellenségedet. Olyan nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön.

Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben,

attól az időtől fogva, hogy bírakat rendeltem népemnek, Izráelnek, és megaláztam minden ellenségedet. Azt is kijelentettem neked, hogy házat fog neked építeni az ÚR.

Néha szól hozzám az Úr, és elmondja, hogy mennyi mindent tett értem, és mindig le vagyok nyugózva ilyenkor. Gyakran, amikor testből kezdek gondolkodni, kezdem mondogatni, hogy „milyen jó lenne..., hogy ez és az lenne...” Az Úr pedig azt kérdezi: „Nem tettem már érted eleget? Nézd mi mindent tettem, és még többet is fogok, de nézd erre, amit eddig tettem.” Oh, Uram, nagyon meg vagyok elégedve!

Az Úr Dávidnak is azt mondta: „Nézd mennyi mindent tettem érted...” Dávid valamit tenni akart az Úrért, de Isten azt mondta, hogy „Nem akarom, hogy te tegyél értem valamit, én fogok tenni érted valamit.”

A lelkipásztorok sokszor azt hangsúlyozzák, hogy az emberek mi mindent kellene tegyenek Istenért: Többet kell adakozni, többet kell imádkozni, többet kell bizonyosságot tenni, de Isten azt mondja nekünk, hogy mi mindent tett és mi mindent fog tenni értünk.

Az Újszövetség azt hangsúlyozza, amit Isten tett az emberért, de nagyon kevés tanítást hallunk ezzel kapcsolatban, mindig csak arról hallunk, hogy mi mit kell tegyünk Istenért, pedig ez csak egy válasz kell legyen arra, amit Isten értünk tett. Isten csak azt a természetes választ várja, amit az által végzett munka nyomán szeretnék visszaadni neki. Ismerni és válaszolni Isten munkájára – ez az igazi motiváció mindazok mögött, amit az Úrért teszel. Semmit sem szabad azért tenni, hogy Istent arra kényszerítsd, hogy majd Ő válaszoljon erre. „Dolgozzunk

Istenért, hogy aztán Ő megáldja a gyülekezetünket, vagy dicsőítsük Istent azért, hogy Ő megáldjon.” Az Újtestamentumnak pontosan ellenkező hangsúlya van.

Pál az efezusi levél első három fejezetét arról írja, hogy mit tett Isten az emberekért:

kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.

Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben.

Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint,

hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.

Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából,

amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.

Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne

az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.

Miután három fejezeten keresztül sorolja, hogy mit tett Isten értünk, azt írja, hogy éljetez ennek megfelelően, válaszoljatok Isten elhívására.

Péter is azzal kezdi, hogy hálát ad Istennek azért, amit tett:

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre,

arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.

Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben.

Nincs nekem semmi dolgom ezzel kapcsolatban. Majd később arról is szól, de mindig Isten része van előbb, és csak utána az ember válaszol. Nagyon könnyű, csak el kell hinni.

Dávidnak is elsorolja Isten, hogy mi mindent tett érte, és ha ez mind nem elég, akkor még többet is fog tenni: a Messiás az ő házából fog megszületni. Dávidnak ez már túl sok volt, mit válaszolhatott erre. Valaki azt mondta, hogy amikor az imádság nagy magasságokba emelkedik, akkor már képtelenség szavakban kifejezni.

Pál is azt imádkozta az efezusiakért, hogy megismerjék Istent, és bárcsak megismernék elhívásuk reménységét, azt a mérhetetlen gazdagságot és hatalmat, amely az övék Krisztusban. Nagyon fontos, hogy tudjuk, hogy mit tett Istent.

Ma is erre van a legnagyobb szükség a gyülekezetekben, hogy az emberek megértsék, hogy mit tett értük Isten, ahelyett, hogy arra kényszerítenék őket, hogy munkálkodjanak Istenért.

Istenem köszönjük a jóságodat és áldásaidat, mert Te nagyon sokat tettél értünk. Hálásan köszönjük azt a nagyszerű munkát, amit végeztél, és dicsérünk a te Lelked erejével, amelyet naponta látunk munkálkodni magunk körül. Segíts Urunk, hogy megértsük még jobban, hogy mennyire szeretsz minket.

1 Krónikák 20-29.

Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elindította Jóáb a hadsereget, és elpusztította az ammóniak országát. Megérkezett Rabbához és körülzárt. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. Jóáb elfoglalta, és lerombolta Rabbát.

Dávid levette királyuk fejéről a koronát. Egy talentum arany súlyúnak találta, drágakövekkel volt kirakva, és Dávid fejére került. A városból is igen sok zsákmányt vitt el.

A benne levő hadinépet pedig kihozatta, és fűrésszel, vascsákánnyal és fejszével dolgoztatta őket. Így járt el Dávid az összes ammóni városokkal. Azután visszatért Dávid egész népével együtt Jeruzsálembe.

Akkoriban voltak olyan időszakok az évben, amelyek megfelelőek voltak a háborúzásra. Ellentmondás látszik ebben a történetben, mert úgy kezdődik, hogy Dávid Jeruzsálemben maradt, de végül úgy tűnik, hogy ő mégis ott volt a háborúban, mert visszatért Jeruzsálembe az újonnan megszerzett koronával.

Visszamegyünk Sámuel könyvébe, hogy tisztázzuk ezt a dolgot. Joáb megtámadta az ammóniakat, megostromolta Rabba városát, és látta, hogy a város már majdnem elesett, és ekkor üzenetet küldött Dávidhoz, hogy „nemsokára bevesszük a várost, gyere és vezesd be a sereget a városba, hogy ne mondják, hogy Joáb foglalta azt el.” Nagyon nagylelkű tett volt ez Joáb részéről, és így történt, hogy végül Dávid keze által esett el a város, megszerezte a koronát, és ezzel együtt vonult haza Jeruzsálembe.

Első látásra ellentmondást találunk a Bibliába ugyan, de gyakran ehhez hasonlóan nagyon egyszerű ezekre a magyarázat. Érdekes, hogy sokan milyen hamar felhergelik magukat a látszólagos ellentmondásokon, hangsúlyozni kezdik ezeket a részeket, de legtöbbször egy kis utánajárás után igen egyszerű a megoldás.

A 4.-ik és 8.-ik vers között a filiszteusok végső legyőzéséről olvashatunk.

A 21.-ik fejezet:

A Sátán Izráel ellen támadt, és rávette Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. Dávid ezt mondta Jóábnak és a hadinép parancsnokainak: Menjetek, számláljátok meg Izráelt Beérsebától Dánig, és terjesszétek elém, hadd tudjam meg a számukat!

Ez bűn volt Dávid részéről, amelyet büszkeségében követett el. Miután az utolsó győzelmét is learatta, szerette volna tudni, hogy milyen nagy a hadserege, ezért csak a kardforgató férfiakat akarta megszámloltatni. Később Dávid megvallotta bűnét Isten előtt.

Korábban Dávid maga írt olyan zsoltárokat, amelyekben azt írja, hogy ne bízunk a harci lovakban, hanem Istenben bízunk. Dávid tudta, hogy egy nemzet ereje nem a hadseregének nagyságából ered, hanem abból, hogy bízunk az Úrban. Mégis, Dávid esendő ember volt, és eldöntötte, hogy népszámlálást tart. Joáb, a hadvezére ellenállt a népszámlálás ötletének, de Dávid kitartott eredeti szándéka mellett, és végül megtörtént a népszámlálás.

Azután jelentette Jóáb Dávidnak a besorozott hadinép számát: egész Izráelben egymillió-százezer kardforgató ember volt, Júdában pedig négyszázhetvenezer kardforgató ember.

Lévit és Benjámint azonban nem sorolta közéjük, mert utálatosnak tartotta Jóáb a király parancsát.

De Isten rossznak látta ezt, és megverte Izráelt.

Akkor ezt mondta Dávid az Istennek: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg szolgáló bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem!

Dávid azonnal megvallotta bűnét, miután látta, hogy bünt követett el. Érdekes, hogy a Biblia leírja a nagyszerű emberek bűneit és hibáit is, nem csak sikereiket, és én örülök ennek. Mi gyakran csak a saját sikereinkről beszélünk, nem szeretjük elbeszélni a bukásainkat, és így azt a látszatot keltjük, hogy minden csupa siker az életünkben. Ha viszont tökéletesek lennénk, akkor ez nagyon elbátortalaníthatná azokat, akik nem tökéletesek.

Ha Dávid tökéletes lett volna, és soha nem tett volna semmi rosszat, akkor mondhatnánk azt, hogy nyilvánvaló, hogy miért használta őt Isten, és miért áldotta meg őt. De hogy áldhat meg engem, és hogy használhat engem, hisz én igen tökéletlen vagyok. Ezért aztán Isten nagyon odafigyelt arra, hogy ezeknek a nagyszerű hősöknek a hibáit és bűneit is lejegyeztesse azért, hogy ne találjunk kibúvót, és ne mondjuk azt, hogy Isten nem tud használni minket. Isten tud és akar használni mindannyiunkat, annak ellenére, hogy hibázunk és nagyon távol állunk a tökéletességtől.

Ábrahám, a hit embere nagy hibákat követett el a hittel kapcsolatban. Voltak esetek, amikor a dolgokat a saját kezébe vette: Becsapta a királyokat Sárával, a feleségével kapcsolatban, és azt hazudta, hogy ő a testvére, ahelyett, hogy az Úrban bízott volna, hogy megtartsa őket a fáraó ellen. Aztán saját kezébe vette a dolgokat az utódával kapcsolatban is, mert nem bízott az Úrban eléggé, hogy megáldja őt egy Sárától születendő fiúval.

Illés, Isten hatalmas prófétája, a hit embere, egy barlangba rejtőzködött a Hóreb-hegyen, mert Jezabeltől féltette az életét, miután az összes Baál-prófétát saját kezűleg kiirtotta. A Biblia ezt is leírja számunkra: igaz, hogy Illés hatalmas hittel és erővel rendelkezett, Isten prófétája volt, de mégis volt olyan időszak az életében amikor menekült, félt, mert megijedt egy asszonytól.

Jakab írta, hogy: *Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig.*

Nem volt ő valamiféle szuper szent, hanem olyan egyszerű ember volt, mint te meg én, de Isten használni tudta őt, mert Isten egyszerű embereket használ, akik hibáznak, elbuknak és bűnt követnek el.

Nem a bűn volt Dávid életének fő jellemzője, hanem az igazság, de ennek ellenére bűnöket követett el. Lehetséges, hogy szeretjük és szolgáljuk az Urat, ugyanakkor bűnbe esünk. Dávidnál is ez volt a helyzet: szerette az Urat, de amikor megértette és felfogta, hogy ez a dolog nem tetszett Istennek, azonnal megvallotta bűnét és elfordult attól. És ez az, ami őt naggyá emelte.

Mi gyakran megpróbáljuk megmagyarázni a bűneinket, és úgy teszünk mint Ádám, hogy „Uram, az asszony, akit Te adtál nekem, ő kísértett meg, és én ettem belőle.” A magyarázkodás helyett egyszerűen csak megvallani kéne a bűnt, beismerni a tévedést. Isten nem kíváncsi a magyarázkodásra, csak a beismerő vallomásra, hogy ezáltal Ő megbocsájthassa azt.

Dávid megvallotta hibáját és beismerte a büszkeségből fakadó bűnét.

Ekkor így szólt az ÚR Gádhoz, Dávid látnokához:

Menj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az ÚR: Három lehetőséget adok neked, válassz ki közülük egyet, és én azt teszem veled!

Bement tehát Gád Dávidhoz, és ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Válassz! Három esztendeig tartó éhínség legyen? Vagy düljanak három hónapig támadóid, és érjen utol ellenséged fegyvere? Vagy legyen három napon át az ÚR fegyvere, a dögvész az országban, és pusztítsa az ÚR angyala Izráelnek egész területén? Most azért dönts el, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött.

Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essem az ÚR kezébe, mert igen nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem!

Az ÚR tehát dögvészt bocsátott Izráelre, és elhullott Izráelben hetvenezer ember. Az Isten angyalt küldött Jeruzsálembe, hogy pusztítsa azt. De amikor pusztított, odanézett az ÚR, bánkódni kezdett a veszedelem miatt, és ezt parancsolta a pusztító angyalnak: Elég! Most már hagyj abba! Az ÚR angyala akkor éppen a jebúsi Ornán szérűje mellett állt.

Dávid fölemelte a tekintetét, és látta, hogy az ÚR angyala ott áll az ég és a föld között, kezében kivont karddal, amelyet Jeruzsálem ellen nyújtott ki. Ekkor Dávid és a vének zsákba burkolózva arcra borultak.

Dávid pedig ezt mondta Istennek: Hiszen én mondtam, hogy számlálják meg a népet! Én magam vagyok az, aki vétkeztem és nagy gonoszságot követtem el. De az én nyájam nem követett el semmit! URam Istenem, sújtsa le kezed inkább énám és az én rokonságomra, de népedet ne bánts!

Valószínű, hogy az egyik legnehezebb dolog a bűnnel kapcsolatban, végignézni azt, hogy a saját bűnöm milyen nagy kárt okoz ártatlan emberekben. Senki sem él önmagában, mégis vannak, akik azt mondják, hogy rosszat cselekedtem ugyan, de csak saját magamnak ártottam. Ez tévedés, mert mindig hatással van másokra is az, amit cselekszünk, és gyakran igen nagy hatással.

Dávid látta saját bűnének következményét az embereken, és azt kérte, hogy ő maga szenvedjen saját bűnéért, ne az ártatlanok. Sajnos a mi rossz cselekedeteink következményét is gyakran ártatlanok szenvedik meg, rajtunk kívül.

Ekkor az ÚR angyala azt üzenté Gád által Dávidnak, hogy menjen és állítson oltárt az ÚRnak a jebúsi Ornán szérűjén.

Elment tehát Dávid Gád beszéde szerint, amelyet az ÚR nevében mondott.

Amikor Ornán arra fordult, meglátta az angyalt; vele levő négy fia pedig elrejtőzött. Ornán éppen búzát csépel.

Dávid pedig odament Ornánhoz. Amikor Ornán föltekintett, és meglátta Dávidot, kiment a szérűről, és arccal a földre borult Dávid előtt.

Dávid így szólt Ornánhoz: Add nekem ezt a szérűt, hadd építsek itt oltárt az ÚRnak! Teljes áron add nekem, hogy megszűnjék a csapás a népen.

Ornán így felelt Dávidnak: Fogadd el, azután tegye az én uram, királyom, amit jónak lát! Nézd, odaadom a marhákat égőáldozatnak, a cséplő eszközöket tűzifának, a búzát pedig ételáldozatnak. Mindent odaadok.

De Dávid király ezt mondta Ornánnak: Így nem, hanem csak teljes áron akarom megvenni, mert nem akarom az ÚRnak adni a tiedet, és nem akarok ingyen kapott égőáldozatot bemutatni.

Istennek nincs szüksége a mi „levetett” dolgainkra. Milyen gyakran adnak az emberek olyan dolgot az Úrnak, ami nekik semmibe sem került. Isten sohasem a pénzbeli értéket tekinti, hanem azt, hogy nekünk mibe került az, hogy Istennek adjunk. Lehet, hogy Istennek egymillió dollárt adsz, de ha van még kétmilliód a bankban, akkor ez teljesen értéktelen Isten szemében, mert a kétmillióból is ugyanolyan jól meg tudsz élni. De ha valaki más egyetlen dollárt ad, ami erre a hétre a kenyérpénze volt, és így éhezni fog a héten, Isten szerint ez sokkal nagyobb adomány volt, mert a szegénynek ezt sokkal többbe került odaadni. Az összeg azért nem számít Isten szempontjából, mert neki amúgy sincs szüksége a mi pénzünkre. Ezért fontos az, hogy nekünk mibe került az adakozás, mert ez mutatja meg az adomány igazi értékét, Isten iránti szeretetem mélységét.

Adott tehát Dávid Ornánnak azért a helyért hatszáz sekel súlyú aranyat.

A Biblia kritikusai ismét hibát találtak a Bibliában, mert Sámuel könyvében ugyanezt a történetet írja le, és a végén hozzáteszi, hogy Dávid 50 arany seket adott a szérűért. A Biblia tehát saját magának mond ellent, és ezért semmi okunk sincs arra, hogy elhiggyük azt, ami bele van írva – mondják az okosok. A megoldás ismét egyszerű, mert az eredeti héber szövegben a Sámuelben leírt

pénzt csak magáért a szérűért adta, itt a Krónikákban az egész környező földről van szó, mert az itt használt szó a környezetet jelenti, hisz Dávid ezen a területen egy templomot akart Istennek építeni. Két különböző vásárlásról van tehát szó, az egyik a szérű, a másik a hely, amely a környező területet jelenti. Az ellentmondás ezzel feloldódik, és a Biblia ismét igaz maradt.

Azután ezt mondta Dávid: Itt lesz Istennek, az ÚRnak a háza, és itt lesz Izráel égőáldozati oltára!

Dávid azért megparancsolta, hogy gyűjtsék össze a jövevényeket Izráel országában, és köfajtásra rendelte őket, hogy kötömböket fejtsenek Isten háza építéséhez.

Bőven szerzett Dávid vasat a kapuszárnyakhoz való szegeknek és sarokvasaknak, meg rezet is mérhetetlenül sokat, továbbá számtalan cédrusfát, mert a szidóniak és tírusziak bőségesen szállítottak Dávidnak cédrusfát.

Dávid ugyanis ezt gondolta: Az én fiam, Salamon még tapasztalatlan ifjú, az ÚRnak pedig olyan házat kell építeni, hogy hírneve és ékessége mindent fölülmúljon az egész földön. Ezért én mindent megszerzek neki. Meg is szerzett Dávid mindent bőven még halála előtt.

És hívatta a fiát, Salamont, és megparancsolta neki, hogy építsen házat az ÚRnak, Izráel Istenének.

Ezt mondta Dávid Salamonnak: Fiam, én magam szándékoztam házat építeni Istenem, az ÚR nevének tiszteletére.

De az ÚR igéje így szólt hozzám: Sok vért ontottál, nagy háborúkat viseltél. Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert sok vért ontottál ki előttem a földre.

Viszont az Úr nem mondta azt, hogy Dávid nem készítheti elő az Úr házának építését, így Dávid minden lehetséges előkészületet megtett, majd Salamon végeztette az építés munkálatokat itt a Morijja-hegyen, amit Dávid Ornántól vásárolt meg.

A Morijja-hegyre hozta Ábrahám Izsákot, hogy áldozatként ajánlja fel őt az Úrnak. Érdekes, hogy ez három napi járóföldre volt Ábrahámék akkori tartózkodási helyétől, Isten mégis ide vezette őket. A Morijja-hegy az áldozatok hegye lett, Izrael nemzete itt kezdett áldozni az Úrnak Dávid idejétől kezdve.

A templomot a hegy oldalában építették, és a hegy tetején volt a Golgota, ahol Jézus Krisztust áldozták fel a mi bűneinkért.

De fiad fog születni, ő a nyugalom embere lesz, mert nyugalmat adok neki a körülötte levő összes ellenségtől. Salamon lesz a neve, mert békességet és nyugalmat adok Izráelnek az ő idejében.

Ő épít majd házat nevem tiszteletére. Ő a fiam lesz, és én atyja leszek, és örökre megszilárdítom királyi trónját Izráelben.

Most hát, fiam, az ÚR legyen veled, hogy sikeresen fölépíthesd Istenednek az ÚRnak a házát, ahogyan kijelentette rólad.

Bárcsak adna neked az ÚR észet és értelmet, amikor Izráel fölé rendel, hogy megtartsd Istenednek, az ÚRnak a törvényét!

Akkor jársz sikerrel, ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az ÚR Mózes által parancsolt Izráelnek. Légy erős és bátor, ne félj, és ne rettegj!

Dávidnak voltak bámulatra méltó jellemvonásai, de gyengeségei is nyilvánvalóak voltak. Ő egy gyenge apa volt, és ennek következtében a gyermekeivel gondjai voltak. Ezért írt olyan sokat később Salamon a gyermekek neveléséről, mert Dávid ebben gyenge volt. Abszolón fellázzadt ellene, pedig Dávid sohasem vette elő semmilyen cselekedete miatt. Salamon látta Dávid eme gyengeségének következményeit, és ezért mondta, hogy „ha kíméled a botod, elkényezteted a gyermekedet”, a „világ osotbasága lakozik a gyermek szívében, de a fenyítő bot kiűzi azt belőle”, vagy „a magára hagyott gyermek szégyent hoz az anyjára”.

Mindezek ellenére ebben a konkrét esetben Dávid nagyot alakított, amint Salamont az Úr útjaira okítja. Dávid nem töltött elég időt a gyermekeivel, de öregkorára Salamonnak a lehető legjobb tanácsot adja. Bízatta arra, hogy az Úrnál keresse a bölcsességet, és ennek következtében nagyon jelentős, hogy amikor Salamon elkezdett uralkodni, Istentől pontosan bölcsességet kért, mert valószínű, hogy emlékezett arra, amit az apja korábban mondott. Isten megadta ezt neki, és még sok olyan dolgot is, amit nem is kért Salamon.

Akkor jársz sikerrel, ha megtartod és végrehajtod azokat a rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket az ÚR Mózes által parancsolt Izráelnek.

Az első zsoltárban is összeköti Dávid a sikert az Úr rendelkezéseinek megtartásával. És az Írásokban ez a két dolog gyakran össze van kötve. Amikor Mózes átadta a kormánybotot Józsuének, akkor Ő azt mondta, hogy elmélkedjen Isten törvényein és rendelkezéseiben és ezáltal minden vállalkozása sikeres lesz. A rendelkezéseknek és törvényeknek való engedelmesség tehát a sikeres élet kulcsa.

A világegyetemnek éppúgy vannak lelki, mint fizikai törvényei. Mi nagyon jól ismerjük a fizikai törvényeket: mindnyájan leülünk a székünkre, és ott is maradunk, mert a gravitáció működik, és nem kezdünk lebegni a légkörben. Nem tudjuk pontosan, hogy miért van ez így, de ismerjük e törvénynek a következményeit, és ezért aztán nem vonjuk a törvényt kétségbe, mert tudjuk, hogy ezzel bajt okozhatunk. Nem fogjuk naponta letesztelni, hogy vajon még mindig igaz-e ez a törvény, nem ugrunk le az épület tetejéről azért, mert pontosan nem tudjuk, hogy ez hogyan működik. Ha megszegem ezt a törvényt akkor is szenvedni fogok ha értem a működését, és akkor is ha nem.

Ugyanígy vannak olyan lelki törvények, amelyek a lelki világban uralkodnak, és akkor is működésben vannak, és hatással vannak rád, ha érted és akkor is ha nem érted a működési elvüket. Ezért aztán bölcs dolog, ha tiszteletben tartjuk

ezeket, és ha ismerjük ezeket, akkor hatalmas előnyre teszünk szert az életünkben.

Isten állapította meg a boldogság, a sikeresség törvényeit, és sok egyebet. Nem értem, hogy miként működnek, de ez nem akadályozza meg őket működésükben. Pedig gyakran kétségbe vonjuk ezeket, és azt állítjuk, hogy ez az én esetemre nem vonatkoznak, és utána pedig csodálkozunk, hogy miért szenvedünk a következményektől, és miért vannak folyamatosan szomorúságaink és problémáink. Az ok: megszegtem Isten lelki törvényeit.

Például: hogy lehet az, hogy minél többet adok, annál többet kapok? Ennek semmi értelme, pedig a Biblia pont ezt írja: *Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.*"

Ha bőven vetek, bőven fogtok aratni, ha keveset vetek, keveset arattok. Kezdjük már érteni? Egy mezőm van, és ha öt kukorica magot vetek el, akkor pont annyi fog kikelni, nem nagy nyereség. De ha veszek egy véka kukoricát, és elvetem, akkor már más a helyzet ha eljön az aratás ideje. Érthető? Ez egy olyan alapelv amely működik, annak ellenére, hogy ne értjük pontosan, hogy hogyan. Ha sokat adsz Istennek, akkor Ő sokat fog visszaadni neked jól megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel. Ez egy lelki törvény, amely működik. Sokan nem értik, és sokan ezért nem használják ki őket, és így az előnyöktől is megfosztják saját magukat.

De mi történne, ha azt mondanád, hogy egyetlen elektromos készüléket sem fogok használni, amíg teljesen meg nem értem az elektromosság törvényét? Meg akarom tudni, hogy az elektromosan töltött részecskék miként tudnak erőt kifejteni. Ismerni akarom a váltakozó áram törvényeit, tudni akarom, hogy az elektromosság a kábelekben hogyan közvetítődik, stb., stb. Képzeljétek csak el, hogy az elektromosság mennyi előnyétől fosztanátok meg magatokat, ha először tökéletesen meg akarnátok ismerni az elektromosság törvényeit és csak utána használnátok saját előnyötökre.

Sokan nem értik a lelki törvények működését, és ezért elhatározzák, hogy nem élnek ezekkel, és így elzárják maguk előtt az Isten által nyújtott előnyöket. Az Isten által adott törvények alapvetően a siker, a boldogság törvényei voltak:
*Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,
hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.*

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Dávid így folytatja intelmeit Salamonnak:

Látod, én nagy fáradsággal szereztem az ÚR házához százezer talentum aranyat, egymillió talentum ezüstöt; a rezet és vasat már meg sem lehet mérni, olyan sok van. Épülettűt és követ is szereztem; te gyarapítsd ezeket!

Bőven van munkásod: kőfejtő, kőfaragó és ács, és mindenféle munkához értő ember.

Az aranynak, ezüstnek, réznek és vasnak se szeri, se száma. Fogj munkához, az ÚR legyen veled!

Izráel összes vezetőinek pedig megparancsolta Dávid, hogy segítsenek fiának, Salamonnak:

Bizony veletek volt Istenetek, az ÚR, és nyugalmat adott nektek mindenfelől! Mert kezembe adta az ország lakóit, és meghódolt az ország az ÚR előtt és az ő népe előtt.

Most azért igyekezzetek szívvel-lélekkel keresni Isteneteket, az URat. Fogjatok hozzá, és építsétek föl Istennek, az ÚRnak a szentélyét, hogy beviessétek az ÚR szövetségládáját és az Isten szentélyének az edényeit abba a templomba, amely az ÚR neve tiszteletére épül.

Dávid megöregedve és betelve az élettél, fiát, Salamont tette Izráel királyává.

Összegyűjtötte tehát Izráel minden vezetőjét, meg a papokat és a lévítákat.

A továbbiakban láthatjuk, hogy Dávid nemcsak kitűnő vezető volt, hanem nagyon jó szervező is. A 23.-ik fejezetben láthatjuk, hogy hogyan szervezte meg a papokat:

Számba vették a lévítákat harmincévesektől fölfelé, és a férfiak száma harmincnyolcezer fő volt.

Ezek közül huszonnégyezren intézzék az ÚR házának a teendőit, az előljárók és bírák hatezren legyenek,

a kapuőrök négyezren, négyezren pedig dicsérjék az URat azokon a hangszeren, amelyeket én készítettem az ÚR dicséretére.

Láthatjuk, hogy Dávid nemcsak jó zenész, hanem feltaláló is volt, új hangszeret készített, ugyanakkor énekeket is írt. Ezenkívül pedig tudjuk, hogy jó vezető, bátor harcos és kitűnő szervező is volt, igen sokoldalú tehetséggel megáldva.

Mivel a huszonnégyezer pap túl sok volt, ezért Dávid beosztotta őket, hogy egy évben kb. 2 hétig szolgálhatnak az Úr házában. Ők a saját városaikban éltek, és a kijelölt időpontban eljöttek Jeruzsálembe, elvégezték a szolgálatukat, majd hazamentek, és tovább folytatták az otthoni teendőik végzését.

A Dávid által felállított rendszer még az újszövetségi időkben is érvényben volt, egészen Krisztus idejéig, hisz amikor Zakariás eljött a soros templomi szolgálatára, és amikor füstáldozatot mutatott be az Úrnak, akkor jött Gábel angyal, és elmondta neki, hogy a feleségének fia lesz, akinek a neve János lesz, a Messiás előhírnöke.

Amikor még a sátori időkben voltak, akkor a papok egy részének csak az volt a dolga, hogy összecsomagolja a sátrat, egy másik részének pedig az, hogy szállítsa a sátrat. Most, hogy felépítik a templomot, ezekre a szolgálatokra már nem volt szükség, ezért aztán új szolgálatok jöttek létre. Nagyon tetszik nekem az a szolgálat, ahol a papoknak annyi volt a munkájuk, hogy bejöttek a templomba, és egész végig az Úr dicsőítésére énekelték a dicsőítő dalokat.

Ott kellett állniuk minden reggel, hogy hálát és dicséretet mondjanak az ÚRnak, ugyanígy esténként is,

A 24.-ik fejezetben Áron fiainak szolgálati rendjét olvashatjuk a 19.-ik versig, majd Kéhát és Merári fiainak beosztása található meg a továbbiakban.

A 25.-ik fejezet:

Dávid és a hadsereg parancsnokai a szolgálatra különválasztották Ászáf, Hémán és Jedútún fiai közül azokat, aki prófétai ihlettel játszottak citerákon, lantokon és cintányérokon

Ez nem feltétlenül jelentett jóvendómondást, hanem inkább Isten munkájának és dicsőségének kijelentését jelenti. Amikor zenét írtok, gondoljatok arra, hogy Isten nagyságát és dicsőségét jelentsétek ki, hisz ez a dicsőítő ének lényege.

Ezek mindnyájan apjuk irányításával énekeltek az ÚR házában, cintányérok, lantok és citerák kíséretében végezve az istentiszteletet az Isten házában a király, Ászáf, Jedútún és Hémán irányítása szerint.

Kétszáznyolcvannyolc volt a száma atyjukfiaival együtt azoknak, akiket megtanítottak az ÚR énekeire, és mindnyájan képzetek voltak.

Sorsot vetettek a szolgálat rendjére nézve a fiatalokra és az öregekre, a képzetekre és a tanítványokra egyaránt.

A sorsolás először az ászáfi Jószéfre esett, másodszor Gedaljáhúra, aki testvéreivel és fiaival együtt tizenkettedmagával volt.

A fejezet további részében a többiek beosztását olvashatjuk.

A 26.-ik fejezet a kapuőrök beosztását tartalmazza, majd a 20.-ik versben:

A lévíták közül Ahijjá volt az Isten háza kincstárának és a szent ajándékok kincstárának a felügyelője.

...

Ez a Selómit volt testvéreivel együtt a felügyelője mindazoknak a szent kincseknek, amelyeket Dávid király, a családfők, az ezredesek, a századosok és a hadsereg parancsnokai odaszenteltek.

A hadizsákmányt szentelték oda az ÚR házában a fenntartására.

Mindaz, amit odaszentelt Sámuel, a látnok, Saul, Kís fia, Abnér, Nér fia és Jóáb, Cerújá fia, minden, amit csak odaszenteltek, Selómitra és testvéreire volt bízva.

Ebből látható, hogy talán már Sámuel ideje óta szerettek volna házat építeni az Úrnak, és már azóta gyűjtöttek a templom felépítésére.

A 26.-ik fejezetben a hadsereg beosztását olvashatjuk. Tizenkét kapitány volt, akik havonta álltak szolgálatban, majd a 23.-ik versben:

Nem vette számba Dávid a húszéveseket és az azon aluliakat, mert az ÚR megígérte, hogy úgy megsokasítja Izráelt, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai.

Jóáb, Cerújá fia elkezdte ugyan a számlálást, de nem fejezte be, mivel emiatt támadt haragra Isten Izráel ellen, és ezért nem került ez a szám Dávid király történetének a számadatai közé.

Majd olvashatunk Dávid személyes vagyonáról és szervezetéről:

A királyi kincstár gondnoka Azmávet volt, Adiél fia. A mezők, városok, falvak és őrtornyok raktárainak a gondnoka Jehónátán, Uzzijjáhu fia volt.

A mezőgazdasági munkások és földművelők felügyelője Ezri, Kelúb fia volt.

A szőlők felügyelője a rámai Simei, a szőlők borkészleteinek a felügyelője a sefemi Zabdi volt.

A Sefélá-alföldön levő olajfa- és fügefakertek felügyelője a gádéri Baalhánán volt, az olajraktárak felügyelője Jóás.

A Sárónon legelő szarvasmarhák felügyelője a sáróni Sitraj volt, a völgyekben legelő szarvasmarhák felügyelője pedig Sáfát, Adlaj fia.

A tevék felügyelője a jismáeli Óbíl, a samarak felügyelője a mérónóti Jehdejáhu, a juhnyájak felügyelője pedig a hagri Jázíz volt. Mindezek Dávid király vagyonának a kormányzói voltak.

Jónátán, Dávid nagybátyja tanácsadó volt, értelmes és írástudó ember. Jehiél, Hakmóni fia pedig a királyfiak nevelője volt.

Ahitófel a király tanácsadója volt, az arki Húsaj pedig a király barátja.

Ahitófel helyettese Jehójadá, Benájáhu fia és Ebjátár volt, a királyi hadsereg parancsnoka pedig Jóáb.

A 28.-ik fejezetben:

Dávid összegyűjtötte Jeruzsálemben Izráel összes vezető emberét, a törzsek vezetőit, a király szolgálatára álló csapatok parancsnokait, az ezredeseket, a századosokat, a király és fiai minden vagyonának és jószágának a kormányzóit, az udvari emberekkel, a testőrökkel és az összes kiváló vitézekkel együtt.

Ekkor fölállt Dávid király, és így szólt: Hallgassatok meg, testvéreim és népem! Nekem magamnak volt szándékomban, hogy az ÚR szövetségládájának, Istenünk lába zsámolyának az elhelyezésére házat építsek. Elő is készítettem az építést.

De az Isten így szólt hozzám: Nem építhetsz házat az én nevem tiszteletére, mert háborúskodó ember voltál, és sok vért ontottál.

Mégis engem választott ki Izráel Istene, az ÚR atyám egész háza népéből, hogy Izráel királya legyek mindvégig. Mert Júdát választotta ki a fejedelemségre, Júda házában pedig az én atyám háza népét, apámnak a fiai között pedig bennem telt öröme, hogy egész Izráel királyává tegyen.

Valamennyi fiam közül, pedig az ÚR sok fiút adott nekem, Salamon fiamat választotta ki, hogy ő üljön az ÚR királyságának a trónjára Izráelben.

És ezt mondta nekem: Fiad, Salamon építi majd föl házamat és udvaraimat, mert kiválasztottam őt, hogy fiam legyen, én pedig atyja leszek.

Örökre megszilárdítom királyságát, ha állhatatosan teljesíti parancsolataimat és végzéseimet, ahogyan eddig tette.

Most azért egész Izráelnek, az ÚR gyülekezetének a szeme láttára és Istenünk füle hallatára mondom: Tartsátok meg, sőt keressétek Isteneteknek, az ÚRnak minden parancsolatát, hogy a ti birtokokban maradjon ez a jó föld, és örökségül hagyassátok utódaitokra örökre.

Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg.

Dávid itt összegyűjti Izrael vezetőit és a célja az, hogy átadja annak a királyságnak a nagyságát, az áldásait és a dicsőségét az utódoknak, amelyet Isten vezet. Mert Dávid alatt a királyságot Isten vezette valójában, hisz néhány kivételtől eltekintve Dávid mindig az Urat kereste. Most, amikor befejezi a pályafutását, arra figyelmezteti az utódokat, hogy továbbra is Isten útjain járjanak, hogy élvezhessék a föld áldásait.

Nem elég, hogy mi élvezzük a szabadság előnyeit ebben a szabad társadalomban, hanem célunk az kellene legyen, hogy a mi gyerekeinknek ugyanazokat az előnyöket adhassuk tovább, amelyekben nekünk volt részünk. De ha arra gondolok, hogy ebben a világban kell felnőjenek az unokáim, szomorúság tölti el a szívemet, és azon tűnődöm, hogy vajon milyen világba fognak felnőttek lenni. Vajon hová mehetnek úgy, hogy ott biztonságban is lehetnek? Vajon mit csinálhatnak majd öregkorukban? Vajon meddig marad meg a szabadság?

Mi azt hittük, hogy hátat fordíthatunk Istennek és imádkozhatjuk a pénzt, a sikert az anyagiasság isteneit, de ezért a nemzetünk igen gyorsan halad a pusztulás felé, és én igazán aggódom az unokáim miatt. Nem elég az, hogy én élveztem a szabadságot, az a célom, hogy ők is élvezhessék majd azt. De sajnos a filmipar tönkretette mindezt, és egyre rosszabb és rosszabb lesz a helyzet, mert az emberek azt teszik, amit a filmekben látnak. Gyakorlatilag a filmipar minden gonosz dolgot és erkölcstelenséget bevezetett az emberek fejébe, és tönkretette ezt a társadalmat. Az emberek azt követik, amit látnak, és én félek emiatt.

Dávidnak is fenntartásai voltak, mert tudta, hogy a siker titka az Istennel való kapcsolatukban rejlik, ezért arra bátorítja őket, hogy tartsák meg ezt a kapcsolatot, hogy a gyermekeik is élvezhessék azt, amiben nekik részük volt.

A mi nemzetünk is elvesztette Istennel való kapcsolatát. Nem tudom, hogy vajon túl késő-e már... De imádkozom az ébredésért, mert szeretném még egyszer meglátni, hogy Isten hogyan ébreszti fel ismét ezt a nemzetet. Azt szeretném, ha minden gonosz vezetőt és bírót eltávolítanának a hivatalából, és ismét igaz emberek vezetnék ezt az országot. Ez az egyetlen reményünk, de nem látom a megvalósításhoz vezető utat. De Isten olyat is meg tud tenni, amit én nem látok. Az egyetlen dolog, amit tehetek, hogy imádkozom.

Dávid is intette őket, de ők nem követték az általa kijelölt utat. Hamarosan elfordultak Istentől, és a pusztulás bekövetkezett ugyanúgy, mint minden olyan nemzetben, amely elfordult Istentől.

Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg.

Lásd meg azért, hogy az ÚR választott ki téged, hogy házat építs szentélyül. Légy erős és készítsd el!

Akkor átadta Dávid a fiának, Salamonnak a csarnoknak és épületeinek, a kincstárnak, a felső szobáknak és belső szobáknak és az engesztelés helyének a tervrajzát,

mindazét, amit a Lélek adott neki:

Isten ihletével készítette el Dávid a tervrajzot, és összeszedte az épülethez való dolgokat.

Minderre, a tervrajz minden munkájára az ÚR kezéből származó írás oktatott ki engem.

Ezek után Dávid azt mondta fiának, Salamonnak: Légy erős, légy bátor és cselekedj! Ne félj, és ne rettegj, mert az ÚRisten, az én istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed az ÚR háza szolgálatához szükséges valamennyi munkát.

Nézd, itt vannak a papok és a lévíták csapatai az Isten háza minden szolgálatára. Veled vannak minden munkára készen, mindenféle szolgálathoz értve; és a vezetők, meg az egész nép mindenben rendelkezésedre áll.

Dávid király ezt mondta az egész gyülekezetnek: Egyedül Salamon fiamat választotta ki Isten, de ő még tapasztalatlan ifjú, a munka pedig nagy, mert nem emberé lesz ez a vár, hanem az ÚRistené.

Ezért minden örömmel szereztem Istenem háza számára aranyat az aranyeszközökhöz, ezüstöt az ezüsthöz, rezet a rézhez, vasat a vashoz, fát a

famunkához, ónixköveket, foglalatba való köveket, sötét és tarka színű köveket, mindenféle drágakövet és fehér márványkövet bőséggel.

De van még a birtokomban arany és ezüst, és mivel szeretetet érzek Istenem háza iránt, adok Istenem házára azon felül, amit szereztem a szent házra: háromezer talentum aranyat, mégpedig ófiri aranyat, és hétezer talentum tiszta ezüstöt a templom falainak a beborítására, aranyat az aranyeszközökhöz és ezüstöt az ezüsteszközökhöz, a mesteremberek mindenféle munkájához. Ki akar még önként, bőkezűen adakozni az ÚRnak?

Dávid elmondja, hogy mi az ő személyes felajánlása, és most a többiek is arra ösztönzi, hogy adják szolgálataikat az Úr házának.

Ekkor önként adakoztak a családfők, Izráel törzseinek a vezetői, az ezredesek és a századosok, meg a királyi udvartartás vezetői.

Adtak az Isten háza munkálataira ötezer talentum aranyat, tízezer dáríkot, tízezer talentum ezüstöt, tizennyolcezer talentum rezet és százezer talentum vasat. Akinek drágaköve volt, odaadta az ÚR házának a kincseihez, a gérsóni Jehiel kezéhez.

És örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel, önként adakoztak az ÚRnak. Dávid király is nagy örömmel örvendezett.

Hogyan adakozzunk az Úrnak? Önként és örömmel. Isten nem akarja, hogy nyomás hatására adakozzatok neki, mert nem szeretné, hogy morgolódjatok, panaszkodjatok a neki való adakozás miatt. Amit örömmel tudtok adni, csak azt adjátok, mert a többire nincs Istennek szüksége, és amúgy sem lesz értéke az Ő szemében.

Akkor áldotta Dávid az URat az egész gyülekezet előtt, és ezt mondta: Áldott vagy te, URam, ősatyánknak, Izráelnek Istene, öröktől fogva mindörökké!

Tied, URam, a nagyság, a hatalom és a fenség, a ragyogás és a méltóság, bizony minden, ami a mennyben és a földön van! Tied, URam, az ország, magasztos vagy te, mindenek feje!

Ez a vers hasonlít az Úr imájának egy részére. Dávid gyönyörűen ki tudta fejezni magát!

Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenen. A te kezében van az erő és a hatalom, a te kezéd tehet bárkit naggyá és erőssé.

Most azért, Istenünk, hálát adunk neked, és dicsérjük a te fenséges nevedet.

Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erők ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.

Dávid felismeri, hogy minden az Úré, és ők csak visszaadták Neki azt, ami egyébként is az övé volt. Mi magunk is Isten sáfárainak kellene lássuk magunkat.

Isten azért helyezte az embert a földre, hogy viseljen gondot a kertre, de az ember uralkodni akart a kert fölött. A kapzsiság közbejött, és többet akarunk, mint amire szükségünk van. Nincs szükségünk többre, de mindig azon küszködünk, hogy még többünk legyen, mert állandóan többet akarunk, és így feléljük a föld tartalékait, tönkretettük a természet ökológiai egyensúlyát.

Mi semmit sem tudunk adni az Úrnak, csak azt tudjuk visszaadni, ami amúgyis az Úré. Számomra az adakozás az egyik nagyszerű kiváltság, amelyet Isten megenged számomra. Tudom, hogy valójában Istennek semmire sincs szüksége, de megengedi, hogy ennek ellenére adakozzunk, és ezért még meg is áld minket. De nem azért áld meg, mert szüksége volt az adományomra, hanem azért, mert nekem van szükségem az áldásaira.

Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden őszünk. Napjaink olyanok a földön, mint az árnyék: nincs állandóságuk.

URunk Istenünk! Ez az egész halom kincs, amelyet összeadtunk, hogy neked, a te szent neved tiszteletére templomot építsünk, a te kezedből való, és a tied lesz mindez!

Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségekben. Én mindezt őszinte szívvel, önként adtam, és most örömmel látom, hogy önként adakozott neked néped, amely itt összegyűlt.

URam, őseinknek, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, tartsd meg örökre néped szívében ezt a gondolatot és szándékot, és kösd magadhoz szívüket.

Fiamnak, Salamonnak pedig add meg, hogy teljes szívvel tartsa meg parancsolataidat, intelmeidet és rendelkezéseidet, vigye véghez mindazt, és építse föl azt a várat, amit én előkészítettem.

Azután ezt mondta Dávid az egész gyülekezetnek: Áldjátok Isteneteket, az URat! És áldotta az egész gyülekezet az URat, ősei Istenét, meghajolt és leborult az ÚR előtt és a király előtt.

Másnap reggel véresáldozatokat mutattak be, és égőáldozatokat áldoztak az ÚRnak: ezer bikát, ezer kost, ezer bárányt a hozzájuk tartozó italáldozatokkal együtt, és tömérdek véresáldozatot az egész Izráelért.

Éttek-ittak az ÚR előtt azon a napon nagy örömmel. Azután másodszor is királlyá tették Salamont, Dávid fiát, és fölkenték az ÚR fejedelmévé; Cádókot pedig pappá.

Hatalmas ünnepség volt, a sok áldozatot megsütötték és megették Isten előtt. Egyedül csak a bűnáldozatot nem ehették meg, de ezek békeáldozatok voltak, így ünnepeltek és ettek. A zsidók ünnepségei mind hatalmas evészetek voltak Isten jelenlétében, dicsőítették Őt az áldásai és jósága miatt, és Isten szeretett velük együtt enni, kapcsolatban lenni velük. Ez mindig egy hálaadási és dicsőítő alkalom volt.

Így ült Salamon az ÚR trónjára, apja, Dávid után. Eredményesen uralkodott, és egész Izráel hallgatott rá.

A vezérek, a testőrök és Dávid király fiai is mind kezet adtak, hogy Salamon király alattvalói lesznek.

Az ÚR pedig igen nagygyá tette Salamont egész Izráel szemében, és olyan királyi méltóságot adott neki, amilyen nem volt előtte egy királynak sem Izráelben.

Dávid, Isai fia egész Izráel királya volt.

Negyven éven át uralkodott Izráelben. Hebrónban hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig uralkodott.

És meghalt késő vénségében, betelve az étellel, gazdagsággal és dicsőséggel. Utána fia, Salamon lett a király.

Dávid király dolgai elejétől végig meg vannak írva Sámuel látnok, Nátán próféta és Gád látnok történetében,

egész uralkodásával, hőstetteivel és mindazokkal az eseményekkel együtt, amelyek vele, Izráellel és a többi országok királyságaival végbementek.

Ezek közül csak Sámuel könyve van meg, és mint tudjuk a Sámuel második könyvének végét nem is ő írta teljesen.